

இளைய தலைமுறையினருக்கு கீதை

அத்தியாயம் - 1 தொடர்ச்சி

திலகா விஜயரத்தினம்

ஆனால் இங்கு அர்ச்சுனன் குறிப்பிடுவது கௌரவ சேனையை. அரசியல் காரணங்களுக்காக அவர்களை கொல்வதை விட, தர்ம செஷ்த்தி ரத்தில் அவர்களை மன்னித்து விட்டு சாதுக்கள் போன்று இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறான். அர்ச்சுனன் கிருஷ்ணரைப் பார்த்து ஓ! ஜனார்த்தனா! குலநாசம் செய்வதிலும், நண்பர்களுக்கு பாதகம் விளைவிப்பதிலும், குற்றத்தை காணாது பேராசையால் கவரப்பட்ட மனத்தை உடையவர்களாக இருக்கும் சமயத்தில், குலநாசம் செய்தலும், நண்பர்களுக்கு துரோகம் செய்தலும் பாபம் என்று உணரும் அறிவுடைய நாம் ஏன் இப்பாபத்தைத் தடுப்பதற்கு தெரிந்து கொள்ளக்கூடாது? என்று வினவுகிறான்.

அர்ச்சுனன் மனம் வெதும்பி மொழிகிறான்:

“குலநாசம் ஏற்படும் பொழுது தொன்று தொட்டு வரும் குலதர்மங்கள் அழிகின்றன. தர்மத்தின் அழிவால் குலம் முழுவதையும் அதர்மம் பிடித்துக் கொள்கிறது. ஓ! கிருஷ்ணா! விருஷ்ணி குலத்துதித்தவரே! அதர்மம் மேலோங்குவதால் குலப்பெண்கள் மாசுபடுத்தப்படுகின்றனர். அவ்விதம் பெண்கள் மாசுபடுத்தப்படும் பொழுது வேண்டாத சந்ததி உருவாகின்றது.

இங்கு ஒரு விளக்கம் தேவைப்படுகிறது. வர்ணாச்சிரம அமைப்பு முறையில் ஒழுங்கான அமைப்பும், ஆத்மீக முன்னேற்றமும் உள்ள சமுதாயம் உருவாக கோட்பாடுகள் பல உண்டு. இதனால் நற்பிரஜைகள் தோன்றுவார்கள். ஆனால் இச்சமுதாயக் கட்டமைப்பு குலைந்தால், பெண்கள் கட்டுப்பாடின்றி ஆண்களுடன் கலந்து பழகினால் வேண்டாத சமுதாயத்தை உருவாக்க நேரிடும். இதுவே அமைதியின்மைக்கும் யுத்த நிலைமைக்கும் காரணமாகிறது. இதை மனதிற் கொண்டே விஜயன் மேற்படி விளம்பினான். தொடர்ந்து அர்ச்சுனன் கூறுகிறான்.,

கலப்பினால் வேண்டாத பிரஜைகள் அதிகரிக்கும் பொழுது குலத்தவர்களும், குலநாசம் செய்தவர்களும் நரகத்தில் விழுகின்றனர். அப்படியாக குழப்பமடைந்த குலத்தில் மூதாதையர்களுக்கு பிண்டம் கொடுத்தல், நீர் வார்த்தல் போன்ற கிரியைகளும் இல்லாமற் போய்விடுகிறது. இதனால் ஜாதிக் தர்மங்களும் குல தர்மங்களும் அழிக்கப்படுகின்றன.

ஓ! ஜனார்த்தனா! (மக்களின் பாதுகாவலனே) குல மரபை யார் அழிக்கின்றனரோ அவர்கள் நரகத்தில் வசிக்கிறார்கள் என்று (குரு பரம்பரையாக) தொடர்ந்து கேட்டிருக்கிறோம்.

அந்தோ! நாங்கள் என்ன பெரிய பாபம் செய்ய முன் வந்தோம். இராச்சியத்தில் சுகபோகத்தை அனுவிக்கும் அற்ப ஆசையினால் உறவினர்களை கொல்ல முயன்றோம்.

அர்ச்சுனன் இங்கு சுயநலத்திற்காக தமக்கு வேண்டியோரைக் கொல்வதா என்று மயங்குகிறான். உலக வரலாற்றில் இது காணப்படுகிறது. ஆனால் அர்ச்சுனனோ பகவானின் பக்தன்; சாதுவானவன்; தர்ம சிந்தையுள்ளவன், அவனுக்கு சுயநலமாய் இருக்கமுடியாதல்லவா? எனவே கிருஷ்ண பகவானை நோக்கிக் கூறுகிறான். எதிர்க்காது ஆயுதமின்றி இருக்கும் என்னை யுத்த களத்தில் ஆயுதந் தாங்கிய கையுடையர்களான திருதராஷ்டிரர் புதல்வர்கள் கொல்வார்களானால் அதுவே எனக்குச் சிறந்ததாகும். இது அர்ச்சுனனின் உதார குணத்துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

சஞ்சயர் திருதராட்டினனுக்கு இவ்வாறு கூறினார். யுத்த களத்தில் இவ்வாறு பேசிவிட்டு, அம்புடன் கூடிய வில்லை ஒருபுறம் வைத்து துக்கத்தில் தவிக்கின்ற மனத்தையுடையவனாய் அர்ச்சுனன் தேர்த்தட்டில் அமர்ந்தான்.

இங்கு நாம் அர்ச்சுனனை, வீரனாக, தன் மனதிற்கொவ்வாத சுயநலப் போரில் ஈடுபட விரும்பாதவனாகக் காண்கிறோம். அவனுடைய இதயம் இளகுகிறது. அவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் பக்தன், தோழன். இவனே இவ்வான்மீக அறிவைப் பெறுவதற்கு தகுதியுடையவன் என்றே பகவான் கீதையை அவ்விடத்திலே அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

அத்தியாயம் - 2

குருக்ஷேத்திரத்தில் இரு தரப்பு படையினரும் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள். தன் தேரை நடுவில் விடுமாறு அர்ச்சுனன் வேண்ட, கண்ணபகவானும் அவ்வாறே செய்கிறார். அர்ச்சுனன் தன் ஆசிரியார், பேரன், பாட்டன்மார், சோதரர்கள், உறவினர் ஆகியோரைத் தேரில் நின்றபடி அவதானிக்கிறான். பின், மனத்தில் பெரும் துயரத்துடன், “இவர்களைக் கொல்ல என்னால் முடியாது கண்ணா,” என்று சொல்லித் தன் ஆயுதங்களை பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுத் தேரில் அமர்கிறான்.

மதுகுதனன் புன்னகை பூக்கிறான். அவனுக்கு ஒரு பிரதான தொழில் காத்து நிற்கிறது. ஆம் அர்ச்சுனனுக்குக் கீதோபதேசம் முடிவடையும். இத்துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும். எப்போ? போர்ச் சங்குகள் முழங்கிய பின்னே, எங்கு யுத்த

களத்தில் - குருக்ஷேத்திரம் என்னும் தர்ம பூமியில். அப்போ யுத்தம் ஆரம்பிக்கவில்லை. கீதோபதேசம் முடிவுறும் வரை யுத்தம் தொடங்கவில்லை. அந்நாளைய யுத்தம் பொன்னாலைய. அது யுத்த தர்மத்தின் படி நடைபெறும். பாண்டவருடைய போர்க்கொடிகள் அசையவில்லை. போர்க்கொடியை அசைத்தாலே யுத்த ஆயுத்தம் என்பதை எதிர்ப்படையினருக்கு அறியத்தரலாம். அதனால் போர்க்கொடிகள் அசையவில்லை. கீதோபதேசம் ஆரம்பமாகிறது.

இவ்வாறு அர்ச்சுனன் குழம்பியதை சஞ்சயர் திருதராட்டினனுக்கு எடுத்துவியம்பினார்

1. இரக்கம் மேலிட்டதால், துக்கம் நிறைந்து, கண்ணீர் ததும்பிய கண்களையுடையவனாய் இருந்த அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, மதுகுதனராகிய கிருஷ்ணர் பின்வரும் வார்த்தைகளைக் கூறினார், என்கிறார் சஞ்சயர்.

2. அர்ச்சுனா! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த அழுக்கு எப்படி உன்னை வந்தடைந்தது? வாழ்வின் பொருளை அறிந்தவனுக்கு, அவை பொருத்தமாகா. அவை உயர் மண்டலத்துக்கு அழைத்துச் செல்லா. புகழற்ற இழிவான நிலையையே உருவாக்கும். இங்கு கிருஷ்ண பகவான் இழிவான நிலை என்று குறிப்பிடுவது, அவனது வீரமற்ற கோழைச் செயலையே.

கிருஷ்ணர் மேலும் கூறுகிறார் -

3. “ஓ! பிருதாவின் மைந்தனே! இந்த இழிவான ஆண்மையற்ற தன்மையை யடையாதே. அது உனக்குப் பொருந்தாது. எதிரியை வாட்டுபவனே! இதயத்தை வந்தடைந்த இத்தகைய அற்ப பெலவீனத்தை விட்டு விட்டு எழுந்திரு.” இவ்வாறு கிருஷ்ணர் கூறியவுடன் அர்ச்சுனன் வீறு கொண்டெழுந்தானா? அது தான் இல்லை. அவன் இதயத்தில் சோகம் நிரம்பி வழிந்தது. கிருஷ்ணர் கூறியது காதில் விழவில்லைப் போலும். (குந்திதேவிக்கு மறு பெயர் பிருதா; அவள் கிருஷ்ணரின் தந்தையாக வந்த வாசுதேவனின் தங்கை).

அர்ச்சுனன் இவ்வாறு கூறினான் -

4. “ஓ மதுகுதனா! அரிசுதனா! என்னால் பூஜிக்கப்படுவதற்குரிய பீஷ்மர், துரோணர் போன்றவர்களை நாம் எப்படி போரில் அம்புகளினால் எதிர்த்துத் தாக்குதல் செய்வேன்?

துரோணாச்சாரியாரும் பீஷ்மரும், துரியோதனின் பக்கம் - அதாவது அதர்மத்தின் பக்கம் சார்ந்துள்ளார்கள். இது அவர்கள் நிலையைத் தாழ்த்துமல்லவா? அதனால் அவர்கள் தம் மாணவரிடம் மரியாதையை இழப்பார்கள். இது எதிர்பார்க்கக்கூடியது தான். ஆனால் அர்ச்சுனன் அவர்களை இகழ்ந்தானில்லை.

சஞ்சயர் கூறுகிறார் -

அர்ச்சுனன் இவ்வாறு புலம்புகிறார்.

5. எனது ஆசாரியார்களாக விளங்கும் மஹாத்மாக்களைக் கொன்று வாழ்வதை விட இந்த உலகில் பிச்சை எடுத்து வாழ்வது மேலானது. அவர்கள் பேராசை பிடித்திருப்பவர்களாயினும், பெரியோர்கள், இங்கு இப்பெரியோர்களைக் கொன்று பொருள், இன்பம், போகம் என்பவற்றை இரத்தம் கலந்ததாய்த்தான் நான் அனுபவிக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறேன்.

6. வர்ணாச்சிரம தர்மத்தின்படி ஒரு க்ஷத்திரியனது கடமை யுத்தம் செய்வதாகும். ஆனால் அர்ச்சுனனுக்கு ஒரு பெரும் மனக்குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. யுத்தம் புரிவதா அல்லது போரைக்கைவிடுவதா? அவன் ஏழை மனம் உறவினருக்காக இளகியது. இது கோழைத்தனம் இல்லை. துக்கம் என்னும் பலவீனம்.

ஆகவே அவன் கிருக்ஷணபகவானைப் பார்த்துக் கேட்கின்றான் -

7. துக்கமெனும் பலவீனத்தினால் சுவபாவங்களை இழந்தவனாகவும் கடமைகளிலிருந்து குழப்பமடைந்தவனாகவும் நான் உன்னைக் கேட்கின்றேன். எது எனக்குச் சிறந்தது என்பதை உறுதியாகக் கூறுவாயாக. இப்பொழுது நான் உனது சிஷ்யன். உன்னிடம் சரணடைந்த எனக்குப் போதித்தருளுக.

இங்கு அர்ச்சுனன் தானாகவே கிருஷ்ணரிடம் சரணடைகிறான். அவனே கிருஷ்ணருக்கு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறான். நட்பு முறையைக் கைவிட்டு, குருசீஷ்ய உறவுக்கு அடிகொடுக்கிறான்.

அர்ச்சுனன் கூறுகிறான் -

8. எதிர்ப்பில்லாத செழிப்படைந்த பூமியைப் பெறினும், தேவர்களின் இராச்சியத்திற்கு அதிபதியாகவரினும் அவையெல்லாம் எனது புலன் கவனம் திரும்பும். இத்துன்பத்தைப் போக்குவதற்கும் என, எனக்குத் தோன்றவில்லை.

மாணவர் அரங்கு

பன்னிரண்டாந்திருமுறை

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா

சிவமணமும் தமிழ்மணமும் ஒருங்கே கமழும் செந்தமிழ்க் காப்பியங்களுள் முதலிடத்தைப் பெறுவது பெரியபுராணமாகும். இதனை திருப்புராணம், திருத்தொண்டர்புராணம் எனவுங் குறிப்பிடுவர். இப்புராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகப் பிற்காலத்தவரால் தொகுக்கப்பட்டது எனலாம். இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்த அடியார்களின் அடிமைத் திறத்தினையும் அன்பு நெறியையும் வெளிப்படுத்தி விபரித்துக்கூறும் நூலாகும். ஆமாம், இந்நூல் அன்பும் பண்பும், ஆற்றலும் பணிவும், பக்தியும் பணிவும் கொண்ட சிவனடியார்களது திவ்விய சரித்திரத்தை எடுத்துக்கூறுவதாகும். பதினொரு திருமுறைகள் இறைவனைப் போற்றித்துதிப்பதாக அமைய, இப்புராணம் சாந்தி மந்திரமாகக் கணிக்கப்படுகிறது. அதாவது திருமுறை ஒதும் வரிசையில் ஈற்றில் பெரியபுராணம் பாடுவது இயல்பாயிற்று.

பெரியபுராணம் கூறுவது

பெரியபுராணம் கூறுவது அன்புநெறி. பெருங்காப்பியமாகவுந் திகழ்கின்றது. மனத்துக்கண் மாசில்லாத இறையடியவர் வாழ்ந்த நெறியைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. அறியாமையாகிய இருளைப்போக்கி ஞானமாகிய ஒளியை நல்கும் கதிரவனாகத் திகழும் புராணம் இது. பக்திப் பெருங் காப்பியமாகவுந் திகழ்கின்றது. சிவநெறியே மெய்யம்மையான நெறி; அதுவே உய்வைத்தரும் நெறி; அதுவே பெருநெறி என்றெல்லாம் கூறி இப்புராணத்தைப் போற்றி மதித்தனர்.

சேக்கிழார் பெருமை

இருமுறைகளின் உட்கருத்து சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் என்பன வற்றை நன்றாகவே அறிந்திருந்தார். திருக்கோயில் வழிபாடு சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் ஆகிய நாற்பெருமார்க்கங்கள் பற்றியும் வலியுறுத்திக் காட்ட விரும்பினார். திருக்கோயிற் கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள், சாசனங்கள், செவிவழிச் செய்திகள் என்பனவற்றை தேடித் தேடிப் பெற்றார்; ஆராய்ந்தார்; அவற்றைக்குறித்தும் கொண்டார். பற்பல இடங்களுக்குச் சென்று மெய் அடியவரது தரவுகளைத் தேடிப்பெற்றார்.

“எத்தொழிலைச் செய்தாலும் எக்குலத்தைச் சேர்ந்தாலும் எந்நிலையில் இருந்தாலும் சித்தத்தைச் சிவனடியில் வைத்தவரே சிவனடியவர்கள்,”

என்ற கொள்கையை ஏற்று மெய்யடியவர் பற்றிப் பாடத் தொடங்கினார். அதற்கு இறைவனும் அருள்புரியும் முகமாக “உலகெலாம்...” எனத் தொடங்கிக் கொடுத்தார். அப்பகுதியில் தேவார முதலிகள் கண்ட தில்லைக் காட்சிகள் பற்றி சேக்கிழார் என்ன கூறுகிறார் எனப் பார்ப்போம்.

சம்பந்தர் தில்லைக்காட்சி

நாயன்மார்களுள் மிகமிக இளையவர் ஞானசம்பந்தர். அவர் தில்லைக்குச் செல்கின்றார். அம்பலத்தான் ஆடும் ஆனந்தக் கூத்தைக் காண்கின்றார். எப்படித் தெரியுமா?

“அண்ண லார்தமக் களித்த மெய்ஞ் ஞானமே யானஅம் பலமுந்தம் உண்ணி றைந்தஞா னத்தெழும் ஆனந்த ஒருபெருந் தனிக் கூத்தும் கண்ணின் முன்புறக் கண்டுக்கும் பிட்டெழுங் களிப்பொடுங் கடற்காழிப் புண்ணியக் கொழுந் தனையவர் போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு,”

என்பது, சம்பந்தர் அக்காட்சியினை எப்படிச் கண்டிருப்பவர் என சேக்கிழார் தன் கற்பனையில் கூறினார்.

ஞானசம்பந்தர் உள்ளத்தில் குழந்தைகளது உள்ளம் போல எவ்வேளையும் இறை சிவஞானமும் அதனால் விளையும் சிவானந்தமும் குடி கொண்டிருந்தது. அதனால் புறத்தே அவர் எண்ணங்கள் யாவும் அந்த ஆனந்தக் கூத்தனது திருவம்பலமும் அங்கு அவர் ஆடும் திருக்கூத்தும் வெளிப்பட்டது. புண்ணியக் கொழுந்தானவரான ஞானசம்பந்தர் கடல் சூழ்ந்த சீர்காழிப்பதியில் தோன்றியவராவார். வேறு எந்த நாயன்மாரைப் போலல்லாது உமை அம்மையாரது திருப்பாலினை உண்டு ஞானம கை கூடப்பெற்றார். அதனால் சிவஞான மயமாகத் திகழும் திருவம்பலத்தின்

கண் என்றும் நடனமிடும் ஆனந்தக் கூத்தின் சிறப்பினை நன்குணர்ந்து தெளிந்து அதனையே தன் கண்முன்னே கண்டு கும்பிட்டு அதனால் உள்ளத்தில் எழும் ஆனந்தக் களிப்பில் திகழ்ந்தார். ஐம்பொறிகளும் ஒரு முகப்பட்டு நுகர்ந்த அந்தத் திருக்கூத்தின் பெருமையைப் பாடத் தொடங்கினார்.

நாவரசர் கண்ட தில்லைக்காட்சி

நாவரசர் இறைவனது திருவுருவத்தினை ஆழ்ந்து இரசிப்பவர். தன்னை மறந்து வழிபாடு செய்பவர். தில்லையில் எம்பெருமானது நடனக்கூத்தினைக் கண்டவுடன் அவரது கைகள் தலைமீது குவிந்து அஞ்சலி செய்யும் பாங்கில் அமைந்தன. கண்கள் இடைவிடாமல் பொழியும் மழைபோல பெய்யுந் தன்மையுள்ளனவாயின. ஆமாம், ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பொழிந்தன்மை உடையனவாகின. அந்தக்கரணங்களான மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்பன யாவும் மட்டுமன்றி புறக்காரணங்களும் ஒத்து உருகும் தன்மையை உடையன ஆகின. பிறவியில் பெறுவதற்கரிய பேற்றினைப்பெற்ற உடலோவெனில் மண்ணில் விழுவதும் எழுவதும் ஆகிய நிலையில் திகழ்ந்தன. மின்னல் போலும் ஒளிவீசும் தாழ்ந்த சடையினை உடைய ஆனந்தன் அம்பலத்தின் கண்ணே நின்று ஆடுகின்ற கூத்தப்பெருமானது திருக்கூத்தினை எதிரில் நின்று கும்பிடும் போது அப்பருடைய உள்ளத்தில் பெருகும் ஆர்வத்திற்கு அளவே இல்லை என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

“கையுந் தலைமிசை புனையஞ் சலியன கண்ணும் பொழிமழை ஒழியாதே பெய்யுந் தகையன கரணங் களுமுடன் உருகும் பரிவினை பேறெய்தும் மெய்யுந் தரைமிசை விழுமுன் பெழுதரு மின்றாழ் சடையொடு நின்றாடும் ஐயன் திருநடம் எதிர்கும் பிடுமவர் ஆர்வம் பெருகுதல் அளவின்றால்,”

சுந்தரர் கண்ட தில்லைக்காட்சி

“தில்லையம்பலத்தில் ஆடுகின்ற அத்தா உன்னாடல் காண்பான் அடியேன் வந்தவாரே,” எனத்தன்னை அறிமுகஞ் செய்யும் நாவரசரைப் போலவே, சுந்தரரும் இத்தலத்திற்கு இறைவனது ஆனந்த நடனத்தைக் காண வருகின்றார்; காண்கின்றார் என சேக்கிழார் கூறுகின்றார்.

ஐம்பொறிகள் மூலம் அறியப் பெற்ற சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்து பெரிய உணர்வும் கட்டபுலன் ஒன்றிலே ஒன்றி நிற்கின்றது. மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் காரணங்கள் யாவும் மனம் ஒன்றிலேயே ஒன்றி நிற்க பிறைசூடிய சடையனாகிய சிவபெருமான் அம்பலத்தில் நின்று ஆடுகின்ற எல்லை இல்லாத தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த ஆனந்தக்கூத்தினைக் கண்டதனால் விளைந்த பேரின்ப வெள்ளத்தில் சுந்தரர் மூழ்கிப் பரமானந்தம் அடைந்தார் என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

“ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றும் திருந்துசாத் துவிகமே யாக இந்துவாழ் சடையான் ஆடுமா னந்த எல்லையில் தனிப் பெருங் கூத்தின் வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சி யில் மலர்ந்தார்.”

முடிவு

பன்னிரு திருமுறை வரிசையில் பெரிய புராணம் சற்று வித்தியாசப் பட்டிருப்பதை நாம் நன்கு அவதானிக்கலாம். சமய நோக்குடன் பார்த்தாலும் இலக்கிய நோக்குடன் பார்த்தாலும் தமிழிலுள்ள புராணங்களுள் காலத்தினாலும் சிறப்பாலும் முதன்மை பெற்றிருப்பது பெரியபுராணமே எனலாம். இப்புராணம் ஏனைய புராணங்களைப் போல தேவர், மனிதர், அசுரர் முதலியோரது பயன்கருதிய தவத்தினையும் போரினையும் கூறாமல், இறைவனை வணங்கித் திருவருள் பதியப் பெற்ற திருத்தொண்டர்பெருமையையே கூறும் அன்பு காட்டிப் போற்றும் புராணம் ஆகின்றது.

சிறுவர் அரங்கு

அன்புள்ள தம்பி தங்கைகளே!

சென்ற முறை உங்களைச் சந்திக்காததையிட்டு மனம் வருந்துகிறோம். ஈழத்துச் சித்தர்களில் ஒருவரான யோகசுவாமிகளுக்கு எமது இதழ்கள் யாவும் அர்ப்பணமாகின. அதற்கு விட்டுக்கொடுத்த உங்களுக்கு யோகசுவாமிகளின் அருளாசிகள் கிட்டுவதாக!

இன்று மனம் அல்லது உள்ளம் என்னும் விஷயத்தை எடுக்க நினைத்துள்ளேன். அதற்கு முன் உங்களுக்கு ஒரு குட்டிக்கதை.

ஒருமுறை ஒரு பெண்மணி தன் மகனை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரம ஹம்சரைக்காணச் சென்றார். அவர் பரமஹம்சரை வணங்கி, "சுவாமி என்னுடைய மகன் அதிகம் இனிப்புப்பண்டங்களை அடிக்கடி உண்ணுகிறான். அவனுக்குத்தாங்கள் புத்திமதி சொல்லவும்," என்றார். பரமஹம்சரோ சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு "ஒரு கிழமை சென்ற பின் உன் மகனை அழைத்து வா" என்றார். அப்படியே அப்பெண் மணியும், ஒரு கிழமைக்குப் பின், அப்பையனை பரமஹம்சரிடம் அழைத்துச் சென்றார். பகவான் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர் அப்பையனை அதிக இனிப்புப் பண்டங்கள் உண்ண வேண்டாம் என்று புத்தி சொன்னார். அப்பெண்மணி பரமஹம்சரிடம் இப்புத்திமதியை சென்ற வாரம் சொல்லியிருக்கலாமே என்று கூற பரமஹம்சர், "நானும் இனிப்புப் பண்டங்களை விரும்பி உண்பேன். முதல் எனக்கு மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியுமா என்று பார்த்து விட்டல்லவோ மற்றையோருக்கு அறிவுறுத்தல் செய்ய வேண்டும்," என்று கூறினார்.

பாருங்கள் மனத்தை அடக்குவது எத்தனை சிரமம் என்று அம்மகானுக்கே தெரிகிறது. சரி இந்த மனம் மனம் என்று நாம் கூறுகிறோம். மனம், உள்ளம் என்றால் என்ன? அது ஐம்புலன்களாலும் அறியக்கூடிய வஸ்த்துவா? அது மூளையிலிருக்கிறதா? அன்றி இதயத்திலிருக்கிறதா? அல்லது உடலெங்கிலும் வியாபித்திருக்கிறதா?

இக்கேள்விகளுக்கு விடையளிக்குமுக்கமாக விஞ்ஞானிகளும், தத்துவ ஞானிகளும் ஆன்மீக வளர்ச்சி பெற்ற ஞானிகளும் காலங்காலமாக எத்தனிக்கிறார்கள்? ஆகக்கூடி அவர்களுக்கு அதன் இயல்புதான் புலப்படுகிறது. அதன் இருப்பிடம் தெரியவில்லை. எது எப்படியாயினும் நாம் இம்மனத்தின் இயல்பை அறிந்துள்ளோம்.

ஒளவைப்பாட்டியார், "மனம்போன போக்கெல்லாம் போக வேண்டாம்," என்று போதித்திருந்தார். அவருடைய போதனைகளிலிருந்து நாம் அறிவதென்ன? இந்த மனமானது நம்மை அதல பாதாளத்திற்கும் இட்டுச் செல்லக்கூடியது. இந்த மனத்தோடு நாம் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறதல்லவா? அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் போது நீங்கள் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். மனத்திற்கு அடிமையாகாது நீங்களே மனத்திற்கு எஜமானராயிருந்தால் மனம் போன போக்கெல்லாம் போகத்தேவையில்லை அல்லவா?

மனம் அலைபாயுது என்று ஒரு பெண் பாடுகிறாள். எதற்கு? கண்ணனைத் தரிசிப்பதற்கு இங்கு மனம் பக்தி ததும்ப கண்ணனை நினைந்து அலைபோல் துள்ளிக் குதிக்கிறது. மனத்தை நாம் இறைவன் பால் செலுத்தும்போது இப்புளகாங்கிதம் ஏற்படுகிறது. இங்கு மனம் கங்கு கரையில் லாமல் புரண்டோடினாலும் தப்பில்லை. கட்டுப்படுத்த வேண்டிய தில்லை.

மனம் ஒரு குரங்கு என்று தற்கால விளக்கத்தையும் அறிந்துள்ளோம். குரங்கின் இயல்பென்ன? அங்குமிங்கும் தாவிக்கொண்டேயிருக்கும். மனமும் அவ்வாறே தாவும். இங்கு அதை கட்டுப்படுத்தல் ஒரு பிரம்மப்பிரயத்தனம். ஏனெனில் அது காற்றினும் கடிது செல்லும். இதை எவ்வாறு அடக்கலாம்?

நீங்கள் பாடசாலைகளில் பல பயிற்சிகள் செய்திருப்பீர்கள். இதுவும் பயிற்சியாலேயே முழுமை பெறலாம்.

"சிந்தையை அடக்கிச் சும்மா இருத்தல் அரிதினும் அரிது,"

என்று நாயன்மார்கள் விளம்பியதையும் அறிந்திருப்பீர்கள். இங்கு அவர் சிந்தை என்பது மனத்தையே குறிக்கும். இதை அடக்கி, ஐம்புலன்களையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்தாலே, நாம் தியானத்திலே படலாம்.

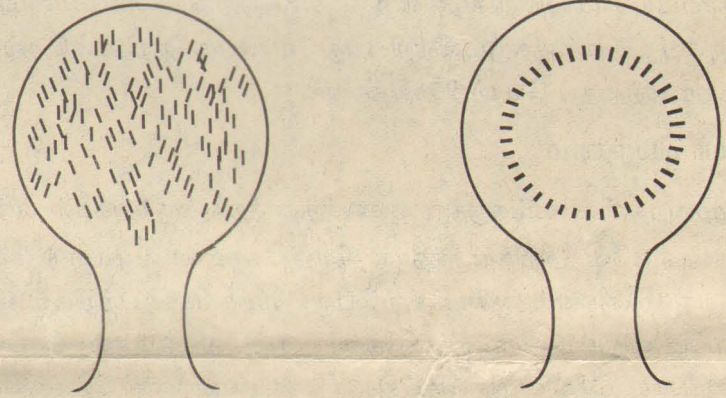
நீங்கள் ஒரு சுவாரஸ்யமான கதையைப் படிக்கும்போது மனம் அதில் லயித்துப் போகும். அப்போது உங்கள் சுற்றாடலில் என்ன நடக்கினும் நீங்கள் கவனிக்கமாட்டீர்கள். யாராவது கூப்பிட்டாலும் கேட்காது. அதாவது ஒரு புலன் செவிப்புலன் தொழிற்படாது.

அவ்வாறாயின் மனத்தை அடக்கி ஒரு நிலைப்படுத்தி இறைவன் பால் லயித்து நின்றால் ஐம்புலன்களும் உங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் அடங்கி விடுகின்றன. இதவே தியானம். ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரம ஹம்சர் போன்ற மகான்கள் இவ்வாறு நிஷ்டையிலிருப்பார்கள். ஒரு முறை இவரைச் சோதிக்க எண்ணிய அற்ப மனிதன் ஒருவன் பகவான் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர் நிஷ்டையில் இருக்கும்போது அவர் தொடையில் ஒரு நெருப்பு

புத்தணலை வைத்து விட்டு ஒளித்திருந்து பரம ஹம்சரை அவதானித்தான். அவர் வலியை உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. உணர்ச்சிக்குரிய உறுப்பு தோல். அதுவும் செயலிழந்த நிலையிலிருந்தது. நெருப்புத்தணல் கரிக்கட்டையாய் மாறி எவ்வளவோ நேரத்திற்குப் பின்னே பரமஹம்சர் நிஷ்டையிலிருந்து விழித்தார். தோல் எரிந்து புண்ணாகியிருந்தது. மகான் களுக்குக் கோபம் வருமோ? அதுவும் மனத்தின் ஒரு இயல்புதானே. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தியவர் கோபத்தையும் கட்டுப்படுத்த மாட்டாரா? ஞான திருஷ்டியால் நடந்ததையறிந்து, புன்சிரிப்புடன் தவறு செய்த குழந்தையை மன்னித்தார். ஆம் முற்றும் துறந்த முனிவர்களுக்கு நாம் எல்லோரும் குழந்தைகளே.

மூளையில் சிந்திக்கும் ஆற்றலுள்ள பகுதியுண்டு. அதில் அயன்கள் பலவுண்டு. மனம் போன போக்கு சரியில்லாவிடில் இவை எல்லாம் சிதறிய நிலையில் காணப்படும். மனத்தைக்கட்டுப்படுத்தி ஒரு நிலைப்படுத்தினால் இவை ஒரு ஒழுங்கு முறையில் காணப்படும். அது மன ஆரோக்கியத்திற்கும் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் சாலச்சிறந்தது. ஆகவே உங்களால் முடியும் என்று நேர்மறையாகச் சிந்தித்து, மனத்தை இந்த இளம் வயதிலேயே கட்டுப்படுத்தினீர்களாயின், நீங்கள் உள நலத்தோடும் உடல் நலத்தோடும் வாழ்வாங்கு வாழலாம்.

மீண்டும் சந்திக்கும் வரை உங்களுக்கு எம் அன்பு கலந்த ஆசிகள்.

மனம் போன போக்கில் அயன்கள்

மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திய பின் அயன்கள்

(1ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இறைவணக்கமும்....

களோ தெரியவில்லை. ஆனால் அப்படிச் செய்வதால் ஏற்படும் பின் விளைவு, இறைவன் இருக்கின்றான் என்று சொல்லி ஏமாற்றி வருவதை விட மிகவும் பயங்கரமானதாக இருக்கும். இதற்கு விஞ்ஞான அடிப்படையில் கூட விளக்கம் கொடுக்கலாம். இறை வணக்கம் தினமும் அவசியமானது. இது மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றது. எல்லைகளற்ற ஆசைகளால் அலைந்து திரியும் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. எந்த வேலையானாலும் அதில் முழுக் கவனத்தைச் செலுத்தி மனதை ஒருமுகப்படுத்திச் செய்தால் எளிதாகச் செய்யமுடியும். வாழ்க்கையில் முன்னேறவும் முடியும். அதற்கு ஒரு பயிற்சியாக அமைவதே இறை வணக்கம். மதங்கள் வேறுபட்டிருந்தாலும், இறைவணக்கம் என்ற பெயரிலான தியானம், இந்துக்கள், கிருத்துவர்கள், முஸ்லீம்கள் எல்லோராலும் தினமும் செய்யப்படுவது இதைத்தான் வலியுறுத்துகின்றது. ஆனால் மனதை ஒருமுகப்படுத்த முயற்சிப்பார் இன்று வெகுசிலரே. செய்கையால் இறைவனை வணங்கினாலும்கூட, நினைப்பால் வேறு எதைப்பற்றியோதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இதனால் அவர்களுக்குக் கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்தும் சக்தி பழக்கத்திற்கு வராமற் போகின்றது. மேலும் இறைவன் இல்லையென்றால் எண்ணங்கள் சிதறி, சமுதாயத்தின் தீயசக்திகள் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கிவிடும். தியானத்தின்போது சுவாசித்தல் வீதம் (Breath rate) இதயத்திலிருந்து ஒரு முறை வெளிப்படும் இரத்தத்தின் அளவு முதலியன குறைவுகின்றன என்றும் புறத்தோலின் தடை (Skin Resistance) அதிகரிக்கின்றன என்றும் மூளையில் எண்ண அலைகள் சீராக்கப்படுகின்றன என்றும் விஞ்ஞானபூர்வமாக அறிந்திருக்கின்றார்கள். இந்த அடிப்படையிலேயே கடைநிலைத் தியானம் (Transcendental Meditation) இப்பொழுது மக்களிடையே பரப்பப்பட்டு வருகின்றது. இப்பொழுது சொல்லுங்கள் இறைவணக்கம் அவசியமா இல்லையா என்று.

ஆன்மீக வளம்

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

சமயங்கள் பல இவ்வுலகில் உள்ளன. ஒவ்வொரு சமயமும் பல பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளன. இவ்வுலகில் எத்தனை மாந்தர்கள் உள்ளனரோ, அத்தனை சமயப் பிரிவுகள் இருக்கலாம். அவ்வாறு இருப்பதை அனுமதிக்கலாம். அதனால் ஒரு கேடுமில்லை. இவ்வாறு சொன்னவர் சுவாமி விவேகானந்தர். ஒரு சமயம் உண்மையானது எனில் எல்லாச் சமயங்களும் உண்மையானவை தான். ஒரு சமயம் கூறுகின்ற மனித நல்வாழ்வுக் கருத்துக்களுக்கு எத்துணை பெறுமதி வழங்கப்படுகிறதோ, அத்துணை பெறுமதியும், மதிப்பும் கொண்டவைதான் எல்லாச் சமயங்களும் கூறுகின்ற மனித மேம்பாட்டுக் கருத்துக்கள். எல்லாச் சமயங்களும் மனிதர்கள், உண்மையை அறியவும், அடையவும் வழிகாட்டுதலையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவை. மனித ஈடேற்றத்திற்கான மனித விழுமியங்களையும், வாழ்க்கைப் பெறுமானங்களையும் எடுத்தியம்புவதில் எல்லாச் சமயங்களும் ஒத்த கருத்துள்ளனவாகவே விளங்குகின்றன. சமயங்கள் அனைத்தும் மனிதர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தவே எழுந்தன. ஆனால் நடந்தவை வேறு. கடந்த காலங்களில் சமயத்தின் பேரால் போர்கள், பூசல்கள், மதமாற்றங்கள் என்பனவே நடந்தன. மனித குலம் பிரிவுக்கு உள்ளானது. அதனால் சமயத்தின் போக்கே மாறியது. சமயத்தில் நம்பிக்கையும் இழக்க நேரிட்டது. அதற்குச் சமயங்கள் பொறுப்பல்ல. சமயவாதிகளே பொறுப்பு சமயங்களின் நோக்கம் மனிதர்களுக்கிடையே போரை உண்டாக்குவதில்லை; ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி, சாந்தியையும், சமாதானத்தையும் ஏற்படுவது ஆகும். மனிதர்களிடையே பேதங்களையும், பிணக்குகளையும் உருவாக்குவதல்ல; ஐக்கியத்தையும், ஒருவரை ஒருவர் மதித்து, அன்பு பேணும் பண்பையும் தோற்றுவிப்பது சமயங்களின் பணி என்பதை மனிதர்கள் உணர்ந்து கொள்ளுதல் மிக அவசியம். சமயங்களும், சமயங்களைத் தோற்றுவித்த புனிதர்களும், மக்களைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்காகவும், வாழ்க்கையில் பெறுமதி வாய்ந்த மனித விழுமியங்களை உணர்த்துவதற்காகவும், அவற்றின் வழிவாழ்வாங்கு மனிதர்களைச் செம்மை வாழ்வு வாழ்விப்பதற்காகவும், அதனால் மனிதர்களைத் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்துவதற்காகவும் நெறிகளை உருவாக்கித் தந்து சிறப்புப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சமயம், ஆன்மீகம், தெய்வீகம், கடவுள் எனும் சொற்களைக் கேட்டதும் பலர் அஞ்சுகிறார்கள்; இன்னும் சிலர் நமக்கெல்லாம் இவை ஒத்துவராது என்று ஒடி ஒழிக்கின்றனர். மேலும் சிலர், அவையெல்லாம் வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும், முதுமை வரும் போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்ப என்ன அவசரம் என்று கூறி நழுவப் பார்க்கின்றனர். இவ்வாறான அபிப்பிராயங்கள் தோன்றுவதற்குரிய காரணம் என்ன? என்பதை ஆராய்ந்தால், சமயம், ஆன்மீகம் முதலிய சொற்கள் அவர்களிடையே ஏற்படுத்தியுள்ள தவறான விளக்கத்தை உணர முடிகின்றது.

ஆன்மீகம், தெய்வீகம் என்றவுடன் அதிகமானோர் எண்ணுவது மோட்சம், நரகம், அடுத்த உலகம் பற்றிய விடயங்களைத்தான். இதனால் சமயம் என்பது மோட்சத்தை அடையவும், அடுத்த உலக வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தம் செய்வதற்கும்; நரக உலக வாழ்க்கைத் துன்பங்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்கும் தகுந்த உபாயங்களைச் சொல்லித்தரும் சாதனம் என்றே மக்களில் பெரும்பாலோர் நினைக்கின்றனர். சமயம் கூறுகின்ற அறங்கள், நீதிகள், நெறிகள், விழுமியங்கள், சேவைகள், நற்செயல்கள் யாவும் இனிமேல் வரப் போகின்ற மறுமை வாழ்க்கைக்கு உதவக்கூடிய புண்ணிய கைங்கரியங்கள் எனவே பொதுவில் மக்களால் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. அந்த அறங்கள், நீதிகள், நெறிமுறைகள் யாவும் வாழ்க்கைப் பெறுமதி மிக்க மனித விழுமியங்கள்; இம்மையில் இந்த உலகில், நாம் தற்பொழுது வாழுகின்ற சமுதாயத்தில், அமைதியுடனும், சாந்தி சமாதானத்துடனும், ஒழுங்காகவும், ஒழுக்கமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியம் தேவையானவை என்பதை மக்களாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இதனை உணர்ந்து கொள்ளும் பட்சத்தில் ஆன்மீகம், தெய்வீகம் என்பன பற்றி வயது முதிர்ந்த பின் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணுவது எவ்வளவு தவறு என்பதைத் தெளிந்து கொள்வார்.

“மனிதரிடம் உள்ளார்ந்து காணப்படுகின்ற தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவது சமயம்” - இவ்வாறு சமயத்திற்கு வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளார் சுவாமி விவேகானந்தர். மனிதரிடம் உள்ள பல்வேறு வளங்களில் ஆன்மீக வளமும் ஒன்று. அதனால், ஒவ்வொரு மனிதனும் இயல்பாகவே ஆன்மீக வளம் கொண்டவன் என்று கொள்ளப்படுகிறது. மனிதனுக்கு மனிதன், பொருள்வளம் போன்று, வேறுபட்ட அளவில் ஆன்மீக வளமும் இருக்கலாம். ஆன்மீக வறுமை உள்ளவர்களும் இருக்க முடியும். அவர்கள் விலங்குகளுக்குச் சமமாவார். பொருளில் மனிதர்களிடையே சமத்துவம் இல்லாமை போன்று, ஆன்மீகத்திலும் சமத்துவம் அற்ற நிலை காணப்படுகிறது. ஆயினும் இரண்டையும் சம்பாதித்துக் கொள்ளக்கூடிய சக்தி மனிதரிடம் உண்டு. இதுவும் மனிதரை, விலங்கிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது.

ஆன்மீக வளம் என்றால் என்ன என்பதை முதலில் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டால், அவ்வளத்தை விருத்தி செய்தல் இலகுவாகிவிடும். ஆன்மீகம் மனிதனுக்கு இயல்பானது; எனவே உரித்தானது. ஆன்மீக வளம், மனிதனிடம் இயல்பாகவும், மனிதனுக்கே உரித்தாகவும், உள்ளார்ந்த நிலையிலும் காணப்படுகின்ற உயர் மனிதப் பண்புகள் வளம் ஆகும். தெய்வீகம் என்று உயர்வு கருதித் குறிப்பிடப்படுதல் இங்கு நோக்கற்பாலது. தெய்வீகப் பண்புகள் உயர் மனிதப் பண்புகள் எனும் கருத்தில் கொள்ளப்படுதலை விளங்கிக் கொள்வோம். ஆன்மீகப் பண்புகள், தெய்வீகப் பண்புகள், உயர்மனிதப் பண்புகள் எனக் கூறப்படுபவை யாவும் ஒத்த கருத்துள்ளன என்பதை புரிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது.

இவ்வுயர் மனிதப் பண்புகள், மிக உயர்வான பெறுமதியையும், பெறுமானத்தையும், மதிப்பையும் கொண்டவை. இத்தகைய உயர்ந்த மதிப்புக்கருதியே, அவற்றைத் தெய்வீகம் என்றும் ஆன்மீகம் என்றும் சமயச் சார்புடையவர்கள் அழைத்தனர். சமயச் சார்பற்றவர்கள் ஆன்மீகம், தெய்வீகம் என்பவற்றை விரும்பாவிடில், உயர் மனிதப் பண்புகள் எனக் குறிப்பிடலாம். சமயம் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு வழி அல்லது பாதை. குறித்த அந்த வழியிலோ சமயத்திலோ சார்ந்து நில்லாதவர்களும் நிச்சயம் உயர் மனிதப் பண்புகளின் வாழ்க்கைப் பெறுமதியைப் போற்றுவார். மனிதர்கள் யாவரும் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழவும், வாழும் முறையில் வாழவும், உயர் மனிதப் பண்புகள் மிக அவசியம்.

மனிதப் பண்புகள் என்றாலே என்றும் உயர்வானவை, தெய்வீகமானவை என்ற நிலைப்பாட்டினை உடையவைதான். அதனால் உயர்வு, தாழ்வு என்பவற்றைக் குறிக்கின்ற அடைமொழிகள் தேவையற்றன.

அன்பு, உண்மை, நேர்மை, நீதி, நடுநிலைமை, பொறுமை, சுயநல மின்மை, கருணை, அஹிம்சை முதலியன. மனிதப் பண்புகளே. இத்தகைய மனிதப் பண்புகள், மனிதனுள் புதைந்து கிடக்கும் வரை அவை, மனிதருக்கு எவ்வித பயனும் அளிக்கப் போவதில்லை. அவை வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். வெளிப்படுத்துதல் என்றால் என்ன? எவ்வாறு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்னும் வினாக்கள் அடுத்து எழுகின்றன. மனிதப் பண்புகளை வெளிப்படுத்துதல் என்பது அவற்றை மனித நடத்தைகளில் காண்பித்தல் ஆகும். நடத்தைகளில் மனிதப் பண்புகளைக் காண்பித்தல் என்றால், மனிதப் பண்புகளை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதல் என்பதாகும். எனவே, 'சமயம் மனிதனில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவது,' என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியதன் தாற்பரியம், மனிதனிடம் உள்ளார்ந்து காணப்படுகின்ற மனிதப் பண்புகளை அறிந்து அவற்றை அன்றாடம் தமது வாழ்க்கையில் பின்பற்றி ஒழுகுதலுக்குச் சமயம் உறுதுணையாக உள்ளது என்பதேயாகும். எனவே, சமயம் என்பது முத்திக்கு வழி காட்டுவது மட்டுமல்ல, இந்த உலகில் செம்மையாக வாழ்வதற்கும் வழிகாட்டுகின்றது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மனித வாழ்வு செம்மையாகவும், ஒழுக்கமுள்ளதாகவும், அமைதி நிறைந்ததாகவும் அமைய வேண்டுமென்று கருதிய நம் முன்னோர்கள், அதற்குரிய நீதி நெறிகளையும், சமூகச் சட்டங்கள், விதிகளையும் உருவாக்கினர். அவற்றை இலகுவில் நடைமுறைப்படுத்துவதற்காகவே சமயம் எனும் ஊடகத்தைத் தெரிவு செய்தனர். சமயம் எனும் ஊடகம் சக்தி மிக்கதாக இருந்ததற்குக் காரணம் சமயத்தின் மீது மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கையும், பக்தியுமே. சமயம் ஒன்றை நல்லதென்று சொன்னால் மக்கள் அதனை ஏற்றனர். எனவே தான் மனிதப் பண்புகளை விருத்தி செய்வதும், வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பதும்; ஆகியவை சமய ஆசாரங்களாகவும், சமய அனுட்டானங்களாகவும் கொள்ளப்பட்டு வந்தன. அந்த வகையில் தான், சமயத்தின் இறுதி நோக்கமான முத்தியையோ, இறைவனையோ, பரிநிர்வாணத்தையோ அடைவதற்கு உண்மை, அன்பு, அறம், கருணை, அஹிம்சை என்பன இறைவனை அமைவதற்குத்தான் தேவை அல்லது இறைவனை அடைய விரும்பும் நேரத்திலிருந்துதான் தேவையென்று கொள்ளுதல் தகாதது.

இந்த உலகில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்கும் இத்தகைய மனிதப் பண்புகள் வேண்டும். குடும்பத்தில் உறுப்பினர்களிடையே பரஸ்பரம் அன்பு, உண்மை, நேர்மை, விட்டுக் கொடுத்தல் இருந்தால் தான் குடும்பத்தில் இன்பமும் அமைதியும் நிலவும். சமுதாயத்தில் குழப்பங்கள், கொடுமைகள் இல்லாமல் சாந்தியும், சமாதானமும் இருந்தால் தான் சமுதாயம் முன்னேற்றம் காணும். ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்தி என்பது பரஸ்பரம் அன்பு, நேர்மை, உழைப்பு, உண்மை, ஊக்கம், விசுவாசம் முதலிய நற்பண்புகளைக் கொண்ட மக்களில் தங்கியுள்ளது. மனிதப் பண்புகள் மலராத மக்களைக் கொண்ட நாடு பொருளாதார விருத்தியையோ வேறெந்தத்துறை விருத்தியையோ காண இயலாது.

எல்லாச் சமயங்களும் நல்லனவற்றைத் தான் போதிக்கின்றன. நல்ல அறங்களையும், பண்புகளையும், விழுமியங்களையும் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து ஒழுகுமாறு வற்புறுத்துகின்றன. அறத்தாலும், அன்பாலும், நீதியினாலும் வருவதே இன்பம் என்கின்றன. வேத இருடிகள், சைவநாயன் மார்கள், புத்தர், யேசு, முகம்மது நபிகள், திருவள்ளுவர், மகாவீரர், திருமூலர், இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர், காந்தியடிகள் முதலான சான்றோர்களும் அருளாளர்களும் தாம் தெளிந்த உண்மைகளை வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்திய நெறிகளைப் பிற்சந்ததியினரின் வாழ்க்கை நலன்கருதி அவர்களும் அவற்றைப் பின்பற்றி வாழவேண்டும் என்று சொல்லியுள்ளார்கள். அவர்கள் சென்ற பாதைகள் நன்கு செப்பனிடப்பட்ட சீரான பாதைகள். அப்பாதைகளில் செல்பவர்களுக்குக் காப்புறுதி வழங்கியுள்ளார்கள். அப்பாதைகளில் பயமின்றி, தயக்கம் இன்றி நடப்பதால் நன்மைகள் பல உண்டு என்பதை உணர்வோமாக.

ஆன்மீக வளம் என்றால் என்ன என்பதை முதலில் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டால், அவ்வளத்தை விருத்தி செய்தல் இலகுவாகிவிடும். ஆன்மீகம் மனிதனுக்கு இயல்பானது; எனவே உரித்தானது. ஆன்மீக வளம், மனிதனிடம் இயல்பாகவும், மனிதனுக்கே உரித்தாகவும், உள்ளார்ந்த நிலையிலும் காணப்படுகின்ற உயர் மனிதப் பண்புகள் வளம் ஆகும். தெய்வீகம் என்று உயர்வு கருதித் குறிப்பிடப்படுதல் இங்கு நோக்கற்பாலது. தெய்வீகப் பண்புகள் உயர் மனிதப் பண்புகள் எனும் கருத்தில் கொள்ளப்படுதலை விளங்கிக் கொள்வோம். ஆன்மீகப் பண்புகள், தெய்வீகப் பண்புகள், உயர்மனிதப் பண்புகள் எனக் கூறப்படுபவை யாவும் ஒத்த கருத்துள்ளன என்பதை புரிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது.

வள்ளிக்காவில் வனிதை அமிர்தானந்தமாயி

சந்தனா நல்லலிங்கம்

சபரிகிரி வாசனைத் தரிசித்தாகி விட்டது. காலணியற்ற பாத நடையும், நெய் மறந்த கூந்தலுமாக 'சாமியே சரணம் ஐயப்பா' என்றறற்றி உள் நெக்குருகிய ஆறுவாரகால நோன்பு முடிவுகிறது. கல்லும், முள்ளும் காலுக்கு மெத்தையெனக் கூவி நீலி மலையேறி, நெய்யபிடேகத்திற் திளைக்கும் ஐயப்பனைக் கண்ணாரக் கண்டு, மனதாரப் போற்றிக் காந்த மென ஈர்த்து நிற்கும் அருளொளியிற் குளித்தாயிற்று. மகர ஜோதியும் மாண்புறு காட்சியானது.

திருவனந்தபுரம் விரைந்தது பேரூந்து. அதிகாலையில் மாலை கழற்றும் வைபவம் இனிது நிறைவேறியதோடு சபரிமலை யாத்திரை முற்றுப் பெற்றது. மனத்துள் வேறொரு நெருடல் தொடங்கியது. இம் மாநிலத்தி லேதான் வள்ளிக் காவின் வனிதாமணி, ஆன்மீக ஒளிபரப்பி அருளாட்சி செய்கின்றார் என்பதை அறிவேன். உள்ளம் எப்பாடுபட்டாவது அன்னை யைப் பார்த்துவிடு என்று அறிவுறுத்தியது. சென்ற முறையும் கவனயீ னமோ, அன்றேற் பிராப்தமில்லையோ அரிய சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிட் டுவிட்டேன். இம்முறை தரிசித்தேயாக வேண்டுமெனத் திடசங்கல்பம் செய்து, பேரூந்து நிலையத்தையடைந்து, 'கொல்லம்' ஊடாகக் கர்நாகப் பள்ளி செல்லும் பஸ்வண்டியில் ஏறிக் கொண்டேன். வண்டி புறப்படப் 15 நிமிடங்கள் இருந்தன. முப்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க நல்ல உயரம், ஏற்றபருமன், சிவந்த நிறம் என்பன கொண்ட அழகிய பெண் என் பக்கத் தில் வந்து அமர்ந்தாள். நான் 'அன்னை அமிர்தானந்தமாயியைப் பார்க்கப் போகிறேன் என ஆங்கிலத்தில் அவளிடம் கூறினேன். கண்கள் ஆச்சரியத் தால் அகல, புன்னகை பூவாக விரிய நானும் அங்கு போவதாகக் கூறி அழைத்துச் சென்றாள் வனஜா.

கருநாகப் பள்ளியையோ வள்ளிக்காவையோ அறியாத எனக்கு அன்னை தோண்டித் துணையானதை மனத்துள் வியந்தேன். காலை 10 மணிக்கு ஆரம்பமான பயணத்தில் வள்ளிக்காவை இரண்டு மணித்தியா லங்களுள் அடைந்தோம். தாயை இட்டுச் செல்லும் சேயாக 'வனஜா' எனக்கு உதவினாள். ஆழமான உப்பங்களியைத் தோணியாற் கடந்து ஆச்சிரமத்தை அடைந்தோம்.

வலமிடமாகப் 'பல்கணி'யமைந்த அழகிய பெரு மண்டபமொன் றின் மேடையில் வெண்ணிற ஆடையில் மின்னியது அந்த அருள் ஒளி. பாடல்கள் காதைத் துளைக்காமல் மனதிற்கு இதமளிக்கச் சுற்றுமுற்றும் பார்வையைச் செலுத்தினேன். காவியாடையிலும் வெண்ணிற ஆடையி லும் தொண்டர் குழாம் உதவியது. மேற்கு நாட்டவர்கள் அதிக அளவிற் காணப்பட்டனர். வெண்ணிறச் சேலையும் 'வயலட்' ப்ளவ்ஸ் அணிந்து என்னை அழைத்து வந்த வனஜாவும் தொண்டருடன் சங்கமமாகினாள்.

மண்டபத்திற் பஜனை ஒரு புறமும், அன்னையின் ஆலிங்கனம் மேடையிலுமாக நடைபெற்றன. ஆசிபெற மக்கள் ஆண், பெண் என வெவ்வேறு வரிசையில் நின்றனர். ஆண், பெண், இளைஞர், முதியோர், குழந்தை என எல்லோரும் கட்டியணைக்கப்படுகின்றனர். முத்தம் தரப்ப டுகிறது. ஒருவர் இருவரைக் கை குலுக்கவே கை வலியெடுக்கின்றது. இங்கே ஆயிரக் கணக்கில் ஆலிங்கனம், ஆன்ம ஈடேற்றத்தின் ஊசி மருந் தாக அணைப்பிலே செலுத்தப்படுவது போன்ற பிரமையை உணர்ந் தேன். காலை 9 மணி தொடக்கம் பி.பகல் 2 மணிவரை எல்லோரும் அணைப்புக்குள்ளானார்கள் எனலாம். 2-5 மணி வரை வெண்ணிறப் பேரொளிக்குச் சற்று ஓய்வு விடப்பட்டது.

உப்பங்களிகளும், வானுற ஓங்கிய தென்னஞ்சோலைகளும், இளம ரக்காக்களும் கொண்ட செழிப்பான நெய்தல் நிலத்தில், இயற்கை எழில் கொழிக்கும் சிற்றூராக அமைந்ததுள்ளது வள்ளிக்காவு. இங்குதான் அன்னை அமிர்தானந்தமாயி பிறந்து வளர்ந்து தெய்வீக அருளினைப் பெற்றார். சிறுவயது முதற் கொண்டே கிருஷ்ண பக்தியை வளர்த்துக் கொண்ட அன்னை சாதனை மூலமும், தியானமூலமும் அப்பக்தியைத் தெய்வீகமாக்கினார். இடையறாத சாதனைகளினால் அன்னைக்குப் பரா சக்தியின் அருளும் கைகூடலாயிற்று. திவ்யமான ஒளிப்பிழம்பாக அன்னை பராசக்தி அமிர்தானந்தமாயியுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்ட தாக அன்னை உணர்ந்தார். இத்தகைய திருவருள் கைகூடுவதற்கு அன்னை அனுபவித்த இன்னல்கள் அனந்தம். அழுதார்; மூர்ச்சையானார்; தன்வசமிழந்தார்; ஈற்றில் தியானம், பஜனை என்பவற்றால் வெற்றியும் பெற்றார்.

அன்று வியாழக்கிழமை குருவுக்குரிய நாள், கூட்டம் மெதுவாகக் குறைவதைப் பார்த்துத் தரிசனத்திற்காக வரிசையில் நின்றேன். 1 மணியி ருக்கும் அன்னையை அண்மினேன். அணைப்பிலே பேசுதே எழுமின்னை நான் வேற்று நாட்டவள் என்றோ கட்டுரை எழுதினேன் என்றோ கூறும்படி யவில்லை. இரவு தரிசனத்திற் கூறும்படி 'வனஜா' கூறவே மனம் சமாதா

னம் அடைந்தது.

இடைவேளையில் ஆச்சிரமத்தைச் சுற்றிக் கலாரா நடந்தேன். மருத் துவமனை, மட்டுமல்ல உணவகம், விற்பனைப்பகுதி, பலமாடிகள் கொண்ட தங்குமறைகள் என்பன காணப்பட்டன. மாடி மனைகளின் அறைகளிற் தங்கி வாழும் ஆன்ம ஞானியருட் பெரும்பாலோர் வெள் ளையர்களே. நாம் புறக்கணிக்கின்றோமா என்ற நெருடல். இறைவன் அருட் கொடையை வாரியுண்ண நாம் முன்னைப் பிறப்பில் தவம் செய்ய வில்லையா? என்ற ஏக்கம்.

மணி பி.ப 5.00 மக்கள் வெள்ளம் மண்டபத்தில் அலைமோதியது. மதியம் வனஜாவுடன் சென்ற வழி சென்று 'பல்கணியில்' கால் ஊன்றி னேன். பஜனை இதமாக இதயத்தை வருடியது. இடையிடையே அன்னை மேலே கரங்களை உயர்த்தி 'கிஷோரா'; 'கிஷோரா' எனக் குயிற் குரலில் கிருஷ்ணனுக்கு விண்ணப்பம் செய்தார். சிறிது இடைவேளை யின் பின் இளஞ்சிவப்புச் சரிகைப் பட்டுச் சேலை, இளமஞ்சல் மேற் சட்டை நீண்டடர்ந்த கூந்தல், தலையிற் கீரீடம் இவற்றோடு அன்னை தேவியாகத் தரிசனம் தந்தார். காண்டற்கரிய காட்சியொன்றைக் கண்டு நிறைவு பெற்றேன். ஆலிங்கனம் தொடர்ந்தது. பொறுத்திருந்து தருணம் பார்த்து வனஜாவிடம் அனுமதியும் பெற்று வரிசையில் நின்றேன். அணைப்பிற்கு அன்னை முன்னே அமர்ந்து 'அம்மா கொழும்பிலிருந்து வருகிறேன், தங்களைக் கட்டுரையில் எழுதியுள்ளேன்' என்று கூறி முடிக்கு முன் ஓ! நமது மூத்த பொண்ணு என உரிமை பாராட்டிப் பலகாற் பழகிய பாவத்துடன் இன்முகங் காட்டிப் பேசியதோடு, என்னை அருகி லும் அமரச் செய்தார். என் இன்னல்கள் என்னை விட்டகல்வதை உணர்ந் தேன்.

ஒரு மணி நேரம் அயலில் அமர்ந்ததால் ஆன்ம சுத்தி நடைபெற்றது. உணவு உண்ணலாம் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டபோது உணவகம் சென்று கிடைத்ததை வாங்கியுண்டேன். மீண்டும் மேடைக்குப் பின்னால் பக்தர் குழாத்தில் புகுந்து கொண்டேன். வனஜாவும் வரிசையில் நின்று அன்னையின் ஆலிங்கனம் பெற்றாள். 13 வருடங்கள் அன்னையின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகவிருக்கும் வனஜா அணுக்கத் தொண்டருள் ஓருத்தி என்பதை அறிந்தேன்.

ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் அணைப்பிற்கு வரிசையில் நின்றனர். குழந் தைகளை ஏந்திய வண்ணம் பெண்கள், நோயாளரை அழைத்து வந்தோர், அழுதழுது குறைசொல்வோர், மகிழ்ச்சியாகப் பேசுவோர் எனப் பல திறப்பட்டோரைக் கண்ணுற்றேன். பின்னிர்வு 2 மணி வரை அணைப்பும், ஆன்மீக ஈடேற்றமும் நிகழும் எனக் கூறினர். சரியாகப் 12 மணி வனஜா தன் கணவரோடு வந்து 'போகலாமா'? என்றாள். தீவினையகல்வினால், மனநிறைவும், புத்துணர்வும் பெற்றேன் நயனதீட்சையா? அன்றேல் ஸ்ப ரிச தீட்சையா? இரண்டுமல்லவா பெற்றோம் என இறும்பூதெய்தினேன். அற்புதங்கள் அதிசயங்களாக மலர்கின்றன. வனஜாவைப் பின்தொடர்ந் தேன்.

பஜனை தொடர்கிறது. பக்தர் குழாம் அலை மோதுகிறது. உப்பங்க ளியைத் தோணிமூலம் கடத்தல் நிகழ்கிறது. கர்நாகப் பள்ளியில் பஸ் வண்டி எடுத்துத் திருவனந்தபுரம் அடைய மணி 2 அதிகாலை மிகுதி இரவை வனஜா வீட்டிற் கழித்து காலையில் அன்பான தம்பதியினருக்கு நன்றி கூறி செல்ல வேண்டிய இடம் சென்றேன்.

27ஆம் வயதில் ஆன்மீக ஈடேற்றத்திற்கான தலைமைப் பீடத்தைத் தாம் பிறந்த ஊரிலேயே அன்னை நிர்மாணித்தனர். இன்று பாரத நாட்டின் பல பாகங்களில் மட்டுமல்ல, உலகின் பல பாகங்களிலும் அன்னை அமிர் தானந்தமாயிக்கு ஆச்சிரமங்கள் உளவென அறிகிறோம்.

கடந்த பத்து வருடங்களாக மே தொடக்கம் ஆகஸ்ட் மாதம் வரை அ.ஐ.நாடுகள், தென் மெக்சிக்கோ, இத்தாலி, ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், பெல் ஜியம், சுவீடன், கனடா, அவுஸ்திரேலியா, ஐக்கியராச்சியம், ஐப்பான், சிங்கப்பூர், நியூனியன் தீவுகள், மொறிஷியஸ் ஆகிய நாடுகளுக்குப் பய ணம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளார் அன்னை அமிர்தானந்த மாயி.

தன்னை நாடி வரும் பக்தர்களுக்குக் கருணை மழைபொழிந்து மனத் துயர் துடைத்துப் புதுமைகள் பல புரியும் அன்னை அமிர்தானந்தமாயி யின் புனித பத்ம பாதமலர்கள் எமது மண்ணிலும் பதிய வேண்டும். எமது நாட்டி பக்தரும் ஆன்மீக ஈடேற்றம் பெற்றுய்ய வழி பிறக்க அன்னை அருள் பாலிப்பாராக.

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

May - June 1998

INDIA'S NUCLEAR TESTS - ECHOES FROM THE PAST?

"If the splendour of a thousand Suns was to blaze all at once in the sky, that would be like the splendour of the Almighty One," described Sanjaya to the blind king Dritarashtra, the father of Prince Duryodhana. In the course of Sanjaya's commentary of the Kurukshetra war that was being fought in the battle field, he described Lord Sri Krishna, in His Universal Form dazzling in His own brilliance and glory. Just as a painter at his easel expresses his artistic ideas beginning by outlining his theme roughly on the canvas, Sanjaya first gave a sketch of the Universal Form of the Almighty and then described Him as being luminous as that of thousand Suns.

When the Kurukshetra war was declared, Arjuna's conviction was that the Kauravas who dared to oppose the Pandavas, were in reality opposing Dharma itself. And Dharma had to be safe-guarded at any cost. But the story changed when this valient soldier saw his near and dear ones poised for battle on the enemy side. He became confused as to whether he should fight this war and kill his own relatives or he should run away! The duty of Arjuna as a kshatriya prince was to conquer his enemies and protect Dharma. "Do your duty to the best of your ability without thinking of the results," was the Gita message. And at the end when Arjuna realised his duty to safe-guard Dharma, he fought valiently, won the war and safe-guarded Dharma.

It was in the course of the Gita Upadhesha and the dialogue between the Lord and Arjuna, the latter wanted to see the Lord's Vishvarupa which was given to him and Sanjaya described the glorious luminous Form to his blind master.

At the time of the first nuclear explosion in July 1945, it was natural that the Scientist Dr Oppenheimer recited this particular sloka when he saw the explosion which was like 'the luminous radiance of a thousand Suns.' A number of western scientist are well versed in the Hindu shastras, particularly the Sanskriti texts.

We now speak of nuclear missiles which are to the Hindu mind analogous to the Astras of the Puranic and Ithihasa ages. The mythological symbolism of the nuclear missiles is the astra, Astras are powerful arrows which are aimed and discharged on the recitation of special mantrams. These as a result are capable of great distruction, travel any distance to zoom in on targets. As the Agni astra goes, it encounters from the opposite side the Varuna astra to nullify it. This means that each astra is capable of carrying an agni 'war' head, a water 'war' head, etc etc. And now we hear of missiles carrying nuclear 'war' heads! Are these echoes from the past?

Today India has resumed nuclear testing for military purposes after a lapse of twenty four years. Her action is purely to safe-gurad herself - a national security consideration, for she has her own fears. She feels that the security environment in her neighbourhood is unsatisfactory and potentially dangerous due to a nuclear environment and has resumed testing of nuclear weapons as a precautionary measure.

The five nuclear tests which she had successfully carried out not only showed her scientific and technological capability, but also re-opened the question of global nuclear disarmament leading to total elimination of nuclear weapons. The various Nuclear Test Ban Treaties have not succeeded in preventing the spread of nuclear weapons or in reducing nuclear arsenals of the priviledged Big Five all because national security considerations play a major role in this regard and in determining the nature and scope of defence preparedness of a state. In the ancient days, the Code of Conduct on the battle field was strictly adhered to and the battle field itself was confined to a particular area only. Today, the story is different with the whole world possibly becoming the theatre of war!

Who is to decide on the question of national security? It has to be the state concerned which will be the best judge. India feels threatened by two countires on her borders, who had fought wars with her. One should therefore understand her desire to possess nuclear weapons, which would act as a deterrent to any aggressor.

While expressing deep concern at the missile and nuclear tests in various parts of the world, we want the entire international community with no exception to continue its efforts to achieve global nuclear disarmament leading to the total elimination of nuclear weapons which would usher in peace and international security.

The United Nations Secretary General had said that India's defiant steps must be a catalyst for world powers to deal more aggressively with the problems of nuclear disarmament. The Permanent members Security Council have an opportunity to review the whole question of nuclear disarmament and bring about a gradual and verifiable elimination of nuclear weapons within an agreed time frame. If this is done the Indian tests are a welcome development. It would indeed become a blessing in disguise.

நற்சிந்தனை

சிவ சிவா	
சீரான வடியரொடு கூடு - சிவசிவா	
செல்லப்பன் தந்த மந்திரம் நாடு.	சீரான
ஆராய்ந்து கருமத்தை யாற்று - சிவசிவா	
அனைவரையும் அன்பாய் உலகத்தில் போற்று.	சீரான
ஆரென்ன சொன்னாலும் வாது - சிவசிவா	
ஆண வத்தை உண்டாக்குந் தீது.	சீரான
பாரெல்லாம் பகைத்தாலுஞ் சிறிதும் - சிவசிவா	
பதையாமல் இருப்பதே மிகவும் பெரிது.	சீரான
சீவனே சிவமென்று பெரியோர் - சிவசிவா	
செப்பிய மொழியை ஒப்புக்கொள் அறிவாய்.	சீரான
ஆவதும் அழிவதும் உண்டோ - சிவசிவா	
ஐம்புலனை வென்றவர்கள் நன்றாக அறிவார்.	சீரான
கருமஞ் சிதையாமல் உலகில் - சிவசிவா	
கண்ணோட வேண்டும்நீ கருது.	சீரான
அருமையி லருமையெங்க ளான்மா - சிவசிவா	
அதையறிந்து வாழ்வதே மாண்பாம்.	சீரான
அங்கிங் கெனாதபடி நாங்கள் - சிவசிவா	
அம்புவியில் வாழ்வதே பாங்கு.	சீரான
எங்குநீ யங்குநா னென்று - சிவசிவா	
எங்களுக்குரு ஓதினான் நன்கு.	சீரான

NATCHINTANAI

SIVA SIVA

Associate ever with God's noble servants -	Siva Siva
Cherish the mantra that Chellappan gave.	
Think well and then only undertake action -	Siva Siva
Lovingly care for all men in the world.	
No matter what others may say -	Siva Siva
Argument is evil when arrogance springs.	
Though the whole world may hate and oppose you -	Siva Siva
It is great to be free of the least agitation.	
The saying of great men that <i>Jiva</i> is <i>Siva</i> -	Siva Siva
Gladly accept and regard as true knowledge.	
Is there anything that is destroyed or created -	Siva Siva
Who the five senses have conquered will realise this.	
Without spoiling your work in the world -	Siva Siva
Take care to be always kind and indulgent.	
Our <i>Atma</i> is of all precious things the most precious -	Siva Siva
It is noble to live in the light of this knowledge.	
It is proper for us on this earth to live gladly -	Siva Siva
Without ever saying - 'It's yonder'.	
Our <i>Guru</i> has given the excellent statement -	Siva Siva
"Wherever you are there will I also be."	

குரல் கூற்று

வெகுதானிய வைகாசி - ஆனி மாதங்களின் விசேட விரதங்கள் மாதங்கள் தோறும், மணம் பரப்பும் விரதங்களை, இந்துக்கள் தங்கள் வாழ்விற்கு ஒளியேற்றும் தன்மையில் அனுட்டித்து வருகிறார்கள். இம்முறையில் வைகாசி விசாகமும், ஆனி உத்தரமும் சிறப்பானவை.

வைகாசி மாத விசாகமன்று, "அருவமும் உருவுமாகி அநாதியாய் பலவாய் ஒன்றாய், உலகமுய்ய, திரு முருகன் வந்தாங்குதித்தனன்," என்றதை உறுதிப்படுத்த முருகன் திருவவதாரம் இலக்கியமாயிற்று. பரசி வத்தின் புருவமத்தியில் அமுற்கண்ணினின்றும் சோதியாய் தோன்றி சரவ ணப்பொய்கையில் தாமரை மலர் மேல் ஆறுமுகங்களும் பன்னிரண்டு கைகளும் கொண்டு தோன்றினான்.

ஆனி மாதத்தில் வரும் உத்தரம் நட்சத்திரம் மிகவும் புண்ணியமானது. ஆனி உத்தரம் சிறப்படைவதற்கு ஆனித் திருமஞ்சனம் முக்கியமானது. சிவன், ஆன்மாவில் பொதிந்துள்ள மும் மலங்களை அழித்து உயிருக்கு ஊட்டம் கொடுக்கும் நாள் ஆனித்திருமஞ்சனமாகும்.

ART AND RELIGION

K.Thiagarajan

(Hindu Art is deeply inspired by philosophy and religious teachings. A true artist creates a 'Beauty' which is 'a joy for ever.' It is concerned with the realisation of the Infinite through the finite and the artist reaches that Infinite through his compositions. Hindu Art could be understood and appreciated only as the expression of the religious faith. Art and religion are closely related. Art is a sharing of experience and religion is an awakening of experience.

The key stones of art are the creative forms of poetry, sculpture, architecture, music, dance and painting. Poetry, music and the visual arts are inter-connected and have a common root; while architecture is the ensemble of the rest.

Hindu Art is a product of the soil and it grew assimilating the new trends that touched it but not losing its basic indigenous nature. This gave it a new form and colour and made it very special.

Historians consider the Indus Valley civilisation of Mohenjo- Daro and Harappa as the dawn of the cultural history of the Indians. Though the finesse of the different pieces of art of Mohenjo-Daro may not be as refined as those of the later periods, yet these pieces could well be the leaps into the future, for example the beginnings of Buddhist Art.

The Culture is essentially Dravidian and the fragments that have been unearthed indicate that the religion of the Indus people could be the lineal progenitor of Hinduism. Further more, the painted pottery of the Indus Valley is analogous to the pre-historic pottery of Baluchistan. The Indus Valley could be said to have bequeathed to Hindu Art a blend of abstraction and naturalism and a dynamic quality that could be traced across many centuries.

Art during the Vedic period was an-iconic. Man was more immersed in philosophy where he identified the Soul of man with the Supreme Soul and from this emerged the various religious systems of India. Vedic Culture though essentially Aryan, was greatly influenced by the Dravidian Indus Valley Culture. Symbolism in Hindu art developed and it could be said that Hindu Art and Culture are a combination of the Dravidian and Aryan genius.

Inheriting the concept of the Lingam from the Indus Valley people, the Vedic Aryans used the Lingam as the symbol of worship. The plain Lingam evolved through the centuries into the Ekamukha, Chaturmukha, Panchamukha Lingam, thereby fulfilling the natural urge of man to have a more tangible form for worship.

The Vedic Rishis were not able to portray in a tangible picture-form their experience of Brahman, the undying Reality. But the urge in man gradually evolved into the creation of the image and the sculptor interpreted his experience of Brahman in ingenious ways - Editor)

To Plato and Aristotle the word art connoted human skills and all things produced by skilful workmanship. It was in the same sense that Rousseau spoke about metallurgy and agriculture as the two arts which brought about the advance from primitive to civilised life. Ruskin also was surcharged with a conviction of the Infinite and the Eternal; art to him was most valuable when through natural objects it had suggestions of them, open or subtle. Plato wanted all art to have a keen consciousness of the archetypal world he posited above the flux of phenomena. "Art is the essence of that which is human; it is the embodiment of the human experience and goals," says Hayman. It is said that art exists for psycho-physiologic reasons. In fact, the art of every age and culture records and reflects the beliefs and fears, the joys and sufferings, the life and death of its human beings. At every age, art reacts to the beliefs and mentality of the people as well as to the taste of the period. How else can we explain the striking similarity of works of art belonging to distinct periods of history.

Art is a means of spiritual growth, a path for the realisation of the Ultimate Reality. In ancient India it was always associated with religion. It is said that art, turned inwards was religion and religion turned outwards was art. All great artistic expression is triggered off by a flash of intuition - a sudden apprehension of some profound truth of existence. Shaping life in the image of God within us and to find a strong and secure basis of living with the higher truths of the Spirit, have been the primary preoccupation of Indian artists. It is precisely this ingrained latent spirituality which constitutes the distinctive value of her art and explains the secret of her amazing persistence and

"perpetual force of survival and revival."

Indian art covers a vast panorama and stretches back into a long period of time and covers a whole vast subcontinent. The sculptures of Sarnath or the paintings of Ajanta could not have been possible without a highly rich and urban civilisation fed by a flourishing trade and commerce or such rich stories of myths, legends, symbols, manners, customs etc, would not have been possible at all without a rich intercourse and synthesis of races, peoples and cultures, each contributing its share of the respective patterns of socio-economic life of faiths and practices and of thought and imaginations.

It is true that when we talk of an art monument we generally understand by it some painting or sculpture or architecture, but this is an undue restriction in the meaning of the word. Wherever beauty is produced, whether in sound or in sight, there art is present. The fine arts, therefore, include music and poetry, playful activity, dance, painting, sculpture and architecture. In some of these, utilitarian motives may be present; a piece of architecture may be not only beautiful but also useful as, for instance, when it is used for residential purposes. Similarly, music and poetry may be composed to excite martial spirit. But it is only when art gets freed from all interests that it becomes pure and expressive of beauty alone.

Religious art owes its origin to certain acts and attitudes that man adopts as being indispensable in keeping the unseen powers in good humour. As is natural, in primitive religion, art will be magical in character, when not merely imitative. Symbols would sometimes replace actual figures; the symbol of the fish in the catacombs of Rome and of the Cross in later times falls within religious art in Christianity. But symbols with magical significance are to be found only in primitive art. Religious symbolism is a vast subject by itself and cannot be treated here. The Shiva Lingam is a symbol that is a well-known religious object of many lands in ancient and modern times. Flower or grain as a symbol of resurrection is also freely used in religious art. Natural objects that bore striking resemblance to the religious idea sought to be expressed often figured in art in ancient cults.

Religion has prompted not only static art but it has also evoked movement in body. A man seized with religious frenzy often started religious dances in primitive societies. Dance as a religious art has declined in modern times. The religious dances of primitive men, when they invoke or placate their benign spirits or propitiate the unfriendly ones, have often been described in anthropological literature. Dance is indeed expression through the body; it is the physical body that has to work, that has to manifest the art. Similarly, music has been associated with religion from very early times and in fact some of the Hindu gods themselves carry musical instruments, for example Siva his trumpet, Saraswati her Vina, Krishna his flute etc. Supplication and gratitude have alternated with each in marshalling thoughts into the moulds of poetry or beautiful prose and thus sacred literature has grown up in many lands. These literatures are almost invariably the oldest books of any community; sacred association has not only given them birth but also ensured their preservation through the ages.

Religion has not only prompted music, dance and poetry but it has been responsible also for a whole group of artistic representations connected with images of divine powers. Holiness has been invariably associated with some kind of purity and orderliness and has therefore been a congenial medium for the development of art. It is obvious that art which has a sensuous appeal would flourish best where divine figures are conceived. A formless God cannot be artistically represented and it is because of this that Judaism and Islam have not been noted for their artistic representation of human or animal figures. In Christian countries religious houses were built for eternity and have therefore remained abiding wonders of artistic impulse and religious enthusiasm. *If religious zeal has created art, art has in its turn served to kindle religious feelings in admiring votaries of the faith.* All places of worship have been nobly conceived to be worthy of the spiritual exercise of man....

UNITY IN DIVERSITY

Dr MOHAN LAL SETHI

The Vedantists have been the chief upholders of the doctrine of unity in diversity. This doctrine as preached by the Vedantists comprehends the whole of the universe, animate and inanimate. The Vedantists saw the same thread of life running through all animals and plants. The unity they contemplate is an all-inclusive unity. In all probability they made this discovery in the state of *samadhi* or superconscious state. Because *samadhi* is the very acme of spiritual life, it is attained by the very select in any generation of humans. In the modern materialistic age a very small percentage of people are drawn towards the spiritual or religious life. Out of these, a still smaller percentage have the leisure and inclination and are lucky to get the requisite guidance that paves the way to that perfection in spiritual life which goes under the name of *samadhi*. Such perfected souls being in an ultra-microscopic minority and by temperament and training not being given to self-advertisement, the craze and bane of modern life, what they discover and experience remains ordinarily sealed in themselves. It is extremely rare for such a soul to speak out. He is very unwilling to relate his experiences unless approached in the proper way by genuine seekers of spirituality. During the long history of mankind, in all ages and in all climes, whenever such souls have thrown off the normal reserve, they have proclaimed with one voice and almost in identical terms the doctrine of unity in diversity. Their voice has seldom been heeded. They have often been scoffed at and generally they have been ignored contemptuously. In this article we will adduce such proof as modern biology provides for the doctrine of unity in diversity.

When we look round at animate objects - for biology is the science of living organisms, animals and plants - there appears an endless variety of form and structure. There is a veritable chaos at first sight. The stationary plants appear to be extremely different from the normally mobile animals. Within the plant kingdom there is such a confusing variety of form and structure that the uninitiated, recoil hurriedly from the confusion that surrounds them on all sides. It is the botanist's job to study, classify and reduce to order this chaos that bewilders the layman. In the animal kingdom there is a similar chaos which the zoologists reduce to order by the patient study. Botanists and zoologists dissect and destroy. After dissecting and destroying animals and plants, they try to reconstruct, co-relate and understand their make-up and inter-relationships. Originally botanists and zoologists used to work with their hands and unaided eyes. Later on instruments, the chief of which are the microscope and the microtome, were invented and perfected. Special methods were devised for cutting slices of plants and animals, staining them and studying them. Microscopists, working with such instruments and employing special methods, have discovered the ultimate units of which the animals and plants are made. It is one of the marvels uncovered by the microscopists that all the animals and plants, howsoever diverse they seem to be, are built up of units called cells. Cells are the living units of structure and function in all living things. Just as in a building the ultimate units are bricks or brick-like stones, similarly cells are the ultimate units that go to make up the bodies of animals and plants.

The word, 'cell' connotes a six-sided compartment in a honeycomb of bees. Slices of plants and animals when first examined under the microscope looked like a honeycomb. Because of this apparent similarity between the microscopic make-up of a plant and a honeycomb, the term cell was proposed for the units which go to make up plants. When slices of small animals or slices of parts of large animals were examined they too were found to consist of similar units, the cells. Is it not a great wonder that all animals and plants, so dissimilar in their appearance and mode of life, are made up of cells,

and that the fundamental structure of the cell is almost identical in all animals and plants?

The cell is generally a six-sided mass of living matter called protoplasm. In the centre of the cell is a more highly organised living structure called the nucleus. The nucleus directs and controls the activities of the cell. This nucleus is the bearer of hereditary factors. Besides the nucleus, the cell contains other structures known as the centrosome, the centrosphere, mitochondria, galgi bodies, plastids, chloroplasts, vacuolas etc.

Animals and plants inhabiting the globe fall into two major groups each, viz. unicellular animals and plants and multicellular animals and plants. Obviously in the first group the body of the organism consists of a single cell. This single-celled organism - it may be an animal or plant - carries on all the functions of life, example feeding, digestion, respiration, excretion and reproduction. In the multicellular organisms the body consists of a large number of cells. The number of cells in a single body may run to millions and trillions.

To begin with, every cell in the body of a multicellular organism is like the typical cell described above, but later in life cells undergo many transformations - changes in form and structure which enable them to carry on different functions. A community of cells with the same structure and functions is called a tissue. In the body of a multicellular animal or plant different communities of cells or tissues are assigned different functions. Some cells have specialised for digestion, others for respiration, others for excretion and still others for reproduction. It is very significant that all these communities of cells or tissues of which a multicellular animal or plant is made, work in harmony for the common good of the organism.

There is another wonder, that every multicellular animal or plant begins its life as a single cell. This single cell is called the unicellular embryo. It arises by the union of two cells, a cell contributed by the male parent called the sperm and a cell contributed by the female parent called the egg. The single-celled embryo is liberally supplied with food and nourished very well. By taking in food substances the single-celled embryo grows and divides into two cells. They grow and divide into two each again and the process continues till millions and trillions of cells arise, which go to form the body of the animal or plant. Going deeper into the structure of the cell, microscopists have made another still more startling discovery that cells arise from pre-existing cells and when a cell divides into two, its nucleus undergoes a complicated series of changes, the object of which is to divide the matter of which the nucleus consists, into two halves which are qualitatively and quantitatively similar. Thus the two new cells which arise from a parent cell are exactly similar to each other and are like the parent cell too. In the ultimate analysis, the following points emerge-

- That all animals and plants are made of cells;
- That the fundamental structure of the cell in all animals and plants is the same;
- That the most important part of the cell, the nucleus, when it divides prior to the division of the cell undergoes a series of complicated changes which result in the formation of two identical nuclei. This process is essentially similar in all animals and plants.

Thus when a comprehensive view of living forms is taken, a thread of unity running through immense diversity, is discovered. The humblest herb over which man tramples is made up of cells which have the same basic structure as the body of the trampler himself. Here is science, following its method of analysis and dissection, coming to support and supplement what sages and seers, our Vedantists, taught centuries ago, *that all life is one.*

A LONE TRAVELLER

Prof. D.V. Ramana Rao

The life of an individual is the span between two fixed events called birth and death. The individual did not exist in the present form and shape before birth and will not exist also in the same form after death. The birth and death are for the gross body but not for the pulsating life principle which is eternal. We do not see this life principle but we feel its presence and its effect. Every effect must have a cause and so we accept this causative life principle.

An individual does not know anything about his birth and similarly he knows nothing about his death. He sees before him many individuals coming into existence (being born) and going out of existence (dying). Hence, as a natural corollary, he extrapolates to himself and believes firmly that he was born like anyone else and that he will die one day or other. Actually death is implicit in birth. Anything born has to die and there is no exception to this. '*Jadasya hi dhruvo mrtyuh*' says Bhagavad Gita. No one can avoid death. Life of an individual is limited by two fixed points - birth and death - on either side. An individual has no knowledge of these two major events nor can he control them. So, the length of this life span is not known exactly even through rough calculations can be made based on, not completely perfect, scientific knowledge.

So then, it is an accepted fact that an individual came *alone* into this world of experience and also goes out of it all alone. He is lone at these two milestones of his life - birth and death. Nothing else came with him at the time of birth. All the worldly acquisitions throughout life - like relations, friends, fame, wealth, articles of enjoyment etc - will not go with him.

Even his dearest partner in life - his *sahadharmacharini* - cannot go with him not to speak of other relations like father, mother, brothers, sisters, sons, daughters etc. He is a lone traveller at these two important events. This is the real naked truth which knows no exception.

If so let us have a look at the life itself. An individual is born at a time and a place and in an environment over which he has no choice. It is told that rebirth takes place to exhaust the residual *vaasanas* or desires in an atmosphere congenial to their redemption. When all the *vaasanas* are exhausted, there is no further rebirth. This brings us to a tricky question as to how the very first birth took place from the pure *vaasana*-free consciousness. For the present, we shall not dilate on this question and get lost in it. We shall only consider the repetition of births, and the propelling force, for this rebirth is the residual *vaasanas*. This is just like a person leaving his home and going to a market place with a shopping list. Unless and until he exhausts all the items of the list, he cannot go back home. When once he exhausts all the items, there is no need for him to stay in the market any longer. The residual *vaasanas* like the unexhausted shopping list are the real cause for rebirth. But in the process of exhausting the existing *vaasanas* in a particular life, we should not go on adding fresh *vaasanas* thereby increasing them instead of reducing them. It is for this that our spiritual masters gave a series of practical guidelines to learn the art of living a life so that there is no fresh accumulation of *vaasanas* but a gradual and continuous annihilation of the existing ones. "Sadhana Panchakam" of Adi Shankara is one such narration of forty values of life in five stanzas by following which, one attains self-unfoldment. We are uniquely fortunate in having many such guidelines given by a large number of spiritual masters from time to time.

Let us now consider the second milestone for life namely death. This is the most dreaded event in any one's life. Even

the thought of it strikes horror and fear in a vast majority of the individuals. We are ignorant of our birth and we are afraid of our death. As we came, so we go. Anything which was not present sometime back, cannot remain sometime later. It cannot be everlasting and ever present. It cannot be a *nitya satya vastu*. It has to be *anitya* and *asaaswata*. When Arjuna gets deluded about this birth and death problem, Lord Krishna had to give out the highest philosophy of indestructibility of the soul and destructibility of the body at the very beginning itself and then give out techniques, paths or practical guidelines in the subsequent chapters of the Bhagavad Gita. This is a fundamental problem disturbing the minds of many an ignorant person from his very creation itself. Unless we are absolutely clear about what is actually dying, the fear of death lingers. With this fear always hanging on us like the sword of Damocles we cannot live a life of joy and perfection. This fear can be dispelled only by right and correct understanding and by nothing else. For this also, our scriptures give us a lucid and enlightened exposition so that we will not think and worry about things that do not deserve any thinking and worrying. *Asochyaananyaso-chastwam* are the words with which the real *Updesha* of the Gita begins in sloka 11, chapter 2 and it continues in the subsequent chapters to give the correct understanding of this subtle truth.

In between these two milestones of birth and death lies one life of an individual - the present life which we are living. Let us not bother about the past lives or future lives about which we are ignorant in the present life. Past has gone and future is yet to come. So, we are to learn the art of living the present life and live it in an intelligent way. Here again, an individual is a lone traveller. It appears as if he had collected many companions to lead his life. In due course of time after birth he recognises his father and mother, gets brothers and sisters and a host of other relations; but all the same he is a lone traveller. Still further as he advances in age, his body-mind-intellect equipment also grows, passes examinations, wins laurels and recognition, and rises to a height of glory. He gets married, gets children, builds houses, owns property but all the same he is alone in his travel during his life's journey.

But then the trouble arises here - since he is an active participant in all the above events and acquisitions, he gets entangled and deeply involved in them. He gets pulled down at the loss of any one of them ...because he developed an attachment to them by his association with them. Unless a person develops attachment to an individual, to a work or any other thing, it is not possible to get devoted to it. So, naturally the parting of any of these things will cause sorrow. Here, the scriptures give us the necessary awakening and enlightenment. They advocate a kind of detached attachment, an attachment developed not at the physical (body) or emotional (mind) level but at a higher intellectual level with proper enquiry and reasoning.

When once an intelligent enquiry is done, it becomes clear that these are all the inevitable changes taking place in a changing objective world. This will catapult you immediately into the realm of subjective experience where again you are a lone traveller and your experience is purely subjective to you only. This is the art of living a life, an art of knowing thy own self, an art of *atmic* enquiry, an art of self realisation or God realisation. Here again one is alone and one's experience cannot be shared with anyone else and has to be subjectively realised.

Courtesy - Tapovan Prasad
March 1984.

LET US STUDY THE BHAGAVAD GEETA -

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayananda.

Chapter XI - Continued.

Indeed, you are the One Supreme Lord, the Almighty, worthy to be known and to be sought. You are the Only Changeless Substratum of the three worlds. You are the Permanent Guardian of the Eternal Dharma. You are the Most Ancient Purusha.

Here we see the versatile genius of Vyasa who introduces at this moment Sanjaya reporting to Dritarashtra, the blind king. The scene shifts from the battle field to Hastinapura, where Sanjaya says -

"Having thus spoken, O King, the great Lord of Yoga - Hari showed His Supreme Form as the Lord of the Universe to Partha."

This was Sage Vyasa's way of reminding the readers that the philosophy of the Geeta has an intimate practical application to life.

Continuing, Sanjaya describes -

"If the splendour of a thousand Suns was to blaze all at once in the sky, that would be like the splendour of the Mighty Being (Great Soul)."

Here we see that the Universal Lord was dazzling in His own brilliance and the divine glory of it was almost blinding.

It is interesting to note that in very recent times when the first nuclear explosion took place in Mexico in 1945, the western scientist, Dr Oppenheimer chanted this very verse seeing the radiance of the explosion.

Beautifying the picture with some more details, Sanjaya adds -

"There, in the body of the God of gods, the Pandava (Son of Pandu) then saw the whole Universe resting in one, with all its infinite parts."

In the Divine Form of the Lord Arjuna perceived how the entire world of manifold varieties had been brought together and packed to rest on one and the same place. This vision of "the many in one," is not so much a physical perception as an intellectual comprehension. It is not that the Universe has shrunk into the size of Krishna.

And now finally Sanjaya relates carefully the psychological and physical reactions of Arjuna -

"Then, Dhananjaya, filled with wonder, with his hair standing on end, bowed down his head to the God and spoke with joined palms."

The Sun and the Moon are Your Eyes; burning fire Your Mouth. The whole Universe seems to me to be one mass of lustre. You have assumed a frightening form, pervading the entire space that all the three worlds seem to be trembling.

I can see various scenes. In one place, the gods and in another, the sages and the seers in a group praising You, with joined palms. I see also the Ahityas, the Rudras, the Vasus, the Asvins, the Maruts, the Pitrs, the Gandharvas, the Yakshas, the Asuras, the many others standing stunned, looking at You in awe and trembling with terror.

Your Infinite Form, beginning and ending no where, embracing the entire Universe is surely frightening. Be gracious, My Lord.

My Lord, as you promised that you would show me whatever else I wish to see, I see now the very same battle-field of Kurukshetra, where the Kauravas with their allies, as also Bhishma, Drona and Karna rush forward to Your terrific Mouth and disappear. The great heroes on our side too follow them into your crushing jaws. This grand moving procession of heroes on both sides to Your Mouth is exactly like the flow of the rivers towards the sea. Just as the moths hurriedly rush into the blazing fire and get destroyed themselves, so too all these heroes run to Your Mouth for their death. O! My God! You have swallowed the entire Universe, still you do not seem to be satiated.

Your fierce rays fill up the entire space. There is nothing but Effulgence everywhere.

I cannot comprehend the meaning of this Magnificent Vision. Be pleased to tell me who You are, so fierce in form. My humble homage to You, the Lord Supreme. Tell me Your purpose in showing me this Fierce Form.

Lord Krishna.. "You have seen just now My aspect as Destroyer of the Universe. You think that you would be bringing destruction to your enemies, if you take part in the battle. No. You do not. Even without you, the entire hosts of the wicked, ranged on the other side will die.

Therefore, my friend, get up and conquer your enemies. They are already slain by Me. You are a mere instrument. You can enjoy the fame and the untroubled kingdom Even now, why do you hesitate to discharge your arrows at your teacher, your grandfather, your kinsmen, and your friends? Are you still afraid that *You* would be their destroyer? I am their destroyer and not *you*. Therefore, be not grieved. Take courage and fight.

Hearing these encouraging words, Arjuna shed his fear a little and praised the Lord thus -

Arjuna.. "It is but fitting that the world of the good should rejoice in singing Your praises and the world of the wicked run away in panic. There is nothing strange in the good praising You. Because You are Greater than the greatest and the Creator of even Creator Brahma. You are the Imperishable, the Manifest and the Unmanifest. You are the Most Ancient; the Sole Supreme Lord. You are the Knower and the Knowable. You are the only Abode of the entire Universe. You appear in infinite forms. You are Vayu, Yama, Agni, Varuna, Moon, Prajapati and all the gods rolled into One. I am unable to describe You. My humble prostrations again and again to You.

"Pardon me O Lord for whatever I have said, not knowing Your Greatness, calling You familiarly and intimately as 'Krishna' and 'my friend.' I confess I have committed many wrongs, by teasing You, by making fun of You, while at play or resting, sitting or at meals. I beg of You humbly to pardon all my sins.

The Editorial Committee consists of

Mrs Sivanandini Duraiswamy - Editor

Mrs Thilaga Wijeyaratnam

Mr S. Kanagaraja

Mr K.T. Gurusamy

Mr N. Karthikeyan

Mr A. Sivarajah

Digitized by Noolaham Foundation.